

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/5/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2211215164
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2211215164.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, zast. splnomocnenkyňou: TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovanému: M. V., nar. XX. M. XXXX, bytom G. K., K. W. XXX, o 1.171,03 eur s príslušenstvom, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Spotrebiteľské združenie OSA, Bratislava, Fedinova 9, zast. splnomocnenkyňou: HKP Legal, s.r.o., Bratislava, Sasinkova 6, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda z 1. októbra 2012 č. k. 9C/222/2011-83 (správne „-84“) takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania medzi žalobkyňou a vedľajším účastníkom na strane žalovaného r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napádaným uznesením súd prvého stupňa zastavil konanie pre späťvzatie žaloby podľa § 96 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a účastníkom (?) nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 137, § 146 ods. 2 a § 150 ods. 1 O. s. p., vecne potom zastavením konania pre späťvzatie žaloby, teda následkom procesne pričitateľným žalobkyňi, to však za situácie, keď žalovanému trovy nevznikli, resp. ich náhradu nežiadal a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného nebol dôvod priznať náhradu trov konania na právnej službe, pretože tu sám vedľajší účastník má disponovať rozsiahlymi znalosťami a vedomosťami v danej problematike (ochrany spotrebiteľa) a preto trovy právneho zastúpenia advokátom nie sú účelnými.

Proti tomuto uzneseniu len v časti nepriznania mu náhrady trov konania podal včas odvolanie iba vedľajší účastník na strane žalovaného, namietajúci pritom predovšetkým nesprávnym právnym posúdením veci a požadujúci priznanie mu náhrady trov konania. Súd prvého stupňa podľa neho pochybil, ak nevzal do úvahy najmä to, že k späťvzatiu žaloby a tým zapríčinenému zastaveniu konania došlo práve v dôsledku námietky premlčania vznesenej vedľajším účastníkom, odborné právne zastúpenie takejto osoby (a takto aj vznik trov vedľajšieho účastníka na právnej službe) nemožno vylúčiť a ak by aj odvolací súd takýto názor nezdieľal, namiesto je prerušenie konania s položením Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej tiež len „SD“) príslušnej predbežnej otázky (súvisiacej s výkladom komunitárneho práva).

Žalobkyňa navrhla uznesenie v napadnutej časti potvrdiť, majúc za to, že spotrebiteľské združenia majú byť schopné naplniť predmet svojej činnosti i bez právneho zastúpenia, ktoré tak nie je účelným. Na položenie SD odvolaním podsúvanej otázky potom podľa nej nie je dôvod, pretože by tu malo ísť o výklad vnútroštátneho a nie komunitárneho práva.

Žalovaný odvolací návrh nepodal.

Odvolaací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. vec v medziach odvolania (teda len v časti trov konania medzi žalobkyňou a vedľajším účastníkom na strane žalovaného) a to bez pojednávania (pretože tu nešlo o vec samu ani o žiaden zákonom ustanovený prípad potreby prejednávania aj takejto veci na pojednávaní odvolacieho súdu) a dospel k záveru, že uznesenie v napadnutej časti nemožno považovať za správne a to najmä pre nie celkom správne (úplné) právne posúdenie veci súdom prvého stupňa po právnej stránke i zásadnú neprijateľnosť dôvodov použitých súdom prvého stupňa na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia.

Ustanovenie § 146 ods. 2 O. s. p. (citované aj odôvodnením napádaného uznesenia) je legislatívnym vyjadrením až dvoch výnimiek z pravidla, nachádzajúceho sa v odseku 1 písmene c/ rovnakého pragrafu i zákona (teda pravidla, podľa ktorého žiaden z účastníkov konania skončeného zastavením nemá právo na náhradu jeho trov). Podstatou prvej z oboch výnimiek je úprava, že ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy (veta prvá ustanovenia), kým naopak druhú zákon vymedzuje (v druhej vete tu oboznamovaného ustanovenia) tak, že ak sa pre správanie odporcu (tu rozumej žalovaného alebo aj viacerých účastníkov, vystupujúcich v takomto procesnom postavení) vzal (a) späť návrh (žaloba), ktorý (-á) bol (a) podaný (-á) dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca (žalovaný).

Súd prvého stupňa síce s výkladom takejto úpravy začal správne (keď uzavrel, že zavinenie na zastavení konania sa v zmysle záverov ustálenej rozhodovacej praxe súdov zásadne posudzuje len z procesného hľadiska a pričíta tomu, kto dal k takémuto rozhodnutiu súdu podnet, pričom v prejednávanej veci takouto osobou bola celkom nepochybne žalobkyňa), následne však zo správnej cesty zišiel - tým, že napádaným uznesením nepriznal náhradu všetkým účastníkom. Žalobkyni (ako účastníčke nesúcej vinu na zastavení konania) by totiž pri postupe podľa § 146 ods. 2 vety prvej O. s. p. právo na náhradu nevzniklo vôbec a ak stále treba trvať i na tom, čo tunajší súd uzavrel v jednej zo skôr ním prejednaných vecí za účasti tej istej žalobkyne i vedľajšieho účastníka (tu pre prípad záujmu por. uznesenie Krajského súdu v Trnave zo 7. novembra 2013 č. k. 10Co/2/2013-89, inak vo veci Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 6C/218/2011) a síce, že vodítkom pri riešení dilemy, či použiť pravidlo alebo výnimku, je vznik trov konania s požadovanou náhradou na strane toho, komu by sa prípadne mali trovy nahrádzať a postup podľa ktorejkoľvek z viet ust. § 146 ods. 2 O. s. p. tak má svoje opodstatnenie len pri pozitívnom rozhodovaní o náhrade (teda o tom, že sa povinnosť na náhradu aj uloží, nie teda i vtedy, ak ju uložiť nemožno); výrok napádaného uznesenia by mohol byť akceptovateľný nanajvýš v prípade odvolateľa (vedľajšieho účastníka, ktorý náhradu požadoval, avšak táto mu na základe rozhodnutia súdu nemala byť priznaná), kým v ďalšej (nenapadnutej) časti týkajúcej sa žalovaného neexistoval dôvod pre nepoužitie pravidla (akým dôvodom samozrejme nebola ani prípadná väčšia komplikovanosť výroku uznesenia, v ktorom pri rešpektovaní okresným súdom zvoleného spôsobu rozhodnutia mali nájsť miesto 1. deklarácia, že žalobkyňa ani žalovaný nemajú právo na náhradu trov konania a 2. vyslovenie, že vedľajšiemu účastníkovi sa náhrada trov konania nepriznáva).

Súd prvého stupňa však najmä dôvodmi použitými na podporu paušálneho odmietnutia zastupovania spotrebiteľských združení advokátmi či advokátskymi obchodnými spoločnosťami prakticky poprel ústavne zaručené právo jedného z účastníkov konania na právnu ochranu (v čom mal odvolateľ samozrejme pravdu). Hoci je zjavné, že postoje vedľajšieho účastníka i žalobkyne k tejto otázke sú v oboch prípadoch neobhájiteľnými extrémami (v jednom prípade pre tvrdenie o práve na náhradu vždy, teda bez zohľadnenia tiež faktoru nevyhnutnosti zastupovania v každej jednotlivéj veci, ak v rámci obrany sa len paušálne uplatňujú tie isté námietky použiteľné pre bližšie nedefinovateľný počet prípadov a tiež pre stotožňovanie práva na zastupovanie advokátom s právom na odmenu pre advokáta v každej jednej veci; v druhom prípade potom pre celkom opačné tvrdenie o neúčelnosti zastupovania tzv. spotrebiteľských združení v žiadnom prípade) a súd prvého stupňa sa v takomto spore evidentne priklonil na stranu žalobkyne; aj tunajší súd sa k tu nadnesenému problému už v minulosti vyjadril. Podstatu ním zaujatého stanoviska možno vyjadriť i tak, že principiálne ani vedľajším účastníkom v osobách tzv. spotrebiteľských združení právo na odborné právne zastúpenie uprieť nejde, rovnako ako v každej inej súdom posudzovanej veci sa tu však treba zaoberať hľadiskom účelnosti v takejto súvislosti vynakladaných trov a teda i tým, či potreba zastupovania advokátom alebo na taký účel založenou obchodnou spoločnosťou je tu aj v prípade len mechanického opakovania raz už pre

účastníka vymysleného a buď v rámci odmeny, alebo náhrady trov konania už aj honorovaného (tu pre prípad záujmu por. napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave z 27. júna 2013 č. k. 10Co/197/2012-91).

Odvolaciemu súdu tak v záujme zachovania práva účastníkov na spravodlivý proces so všetkými jeho atribútmi v oboch stupňoch súdov (vrátane prípadného vyporiadania sa aj s otázkou výšky trov konania vzniknutých na tej-ktorej strane sporu) ani neostávalo iné, než uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti podľa § 221 ods. 1 písm. f/ aj h/ a ods. 2 O. s. p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Povinnosťou súdu prvého stupňa tak bude v ďalšom konaní sa riadiť názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 226 O. s. p. viazaný a opätovne o otázke ostávajúcej predmetom konania aj po tomto rozhodnutí odvolacieho súdu rozhodnúť až po riadnom zvážení všetkých do úvahy prichádzajúcich možností a to s vypravením nového rozhodnutia aj náležitým odôvodnením (rešpektujúcim už vyššie zmienené požiadavky).

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.